

Nélküled

*A víz csobog. Partra vetődik olykor,
és izmossá feszíti hullámain.*

*Vadkacsa közelít, darabokra zúzza
egyedülletemet. Enni kér.*

*Távolinak tűnik a hápogás, mert
úgy vagyok itt, olyan egyszerűen,
hogy már tökéletesen kiszakadtam
mindenféle térből.*

Menni az árral elfelé. Épp ugyanide.

*Képzeltben melléd ülök le,
képzeltben átfogod a vállam,
és együtt nézünk egy kis faágat,
ahogy egy törött fatörzsről
egyensúlyozik.*

Ideiglenes összetartozás.

Megpihen kicsit, aztán

elviszi a víz, az ár,

és lágyan imbolyog

egy újabb állomás felé.

...és már nem tudom, mi a víz,

csak csobogását hallom,

nem tudom, mi az ár,

csak két szemem ha tartom

Nap felé

látom meg magamban

tiündöklésedet.

Korlát

Malasits Zsolt *Kilátás a mára* c. festményéről

*Megpubult a táj, elcsitult a Minden,
fényugár fürdeti lágyan a fákat.
Lázás a lélek, gyógyszere nincsen,
kábulatának sík tere árad.*

*Szűkül a szoba, kódolt a csend,
mert mindig-mindig ugyanazt hozza:
várható jövőből csalfa jelent.
Eres kezével lelkem motozza.*

*Már túl nagy az árnyék, és nőnek a házak,
szűk szavaimnak dallama reszket.
Messzire szállnék, de úgy habotáznak
mögöttem, előttem, mind kinevetnek,*

*és itt ez a korlát körbefon mindent,
nemcsak a szobát, jajszavamat.
Lázás a lélek, gyógyszere nincsen,
ha nem kerülöm ki önmagamat.*

Aszófő, Kövesd

SZABÓ ZSUZSA (1986) Győrben él. Fogyatékkal élők átmeneti otthonában ápolónőként dolgozik.